

proti předpisu § 46 odst. 2 min. nařízení ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., rychlostí 6 km za hodinu daleko převyšující. Zaujal-li nalézací soud přes to, že připustil, že obžalovaný nemohl prasknutí nebo sesmeknutí se pneumatiky předvídati, stanovisko, že je tu příčinná spojitost mezi oním kulposním jednáním obžalovaného a nastalou nehodou, stalo se tak právem; neboť vyvolal-li obžalovaný, jak je rozsudkem zjištěno, svým kulposním jednáním též jednu z podmínek nastalého výsledku, je tím již příčinná spojitost mezi oním jednáním obžalovaného a nastalým výsledkem dána a nemůže na ní nic změnit skutečnost, že škodný výsledek byl přivoděn i spolupůsobící náhodou, již obžalovaný předvídati nemohl. Na příčinné souvislosti mezi oním kulposním jednáním obžalovaného a nastalým výsledkem nemůže nic změnit ani skutečnost stížností zdůrazňovaná, že ustanovení § 46 odst. 2 min. nařízení ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák. nařizuje zmírnění rychlosti jízdy silostroji při jízdě v prudkých zatáčkách na 6 km vzhledem k nepřehlednosti cesty, nikoli tedy snad vzhledem k možnosti prasknutí nebo sesmeknutí pneumatik při rychlé jízdě po takové cestě, ano je rozsudkem zjištěno, že v souzeném případě byla i řečená nedovolená rychlá jízda obžalovaného v nepřehledném úseku silnice jednou z podmínek vzniku nehody. Tvrdí-li dále stížnost, že by automobil obžalovaným řízený byl mrštěn k oné stodole i, kdyby silnice byla na onom místě rovná (přehledná), nedoličuje tím uplatňovaný zmatek podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. způsobem odpovídajícím zákonu, nedržíc se skutkových zjištění rozsudkových, jak by při správném provádění hmotně-právního zmatku činití měla, nýbrž vychází ze skutkového předpokladu rozsudkem nezjištěného (§ 288 odst. 2 čís. 3 tr. ř.).

Chce-li posléze stížnost další s hlediska zmatku podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. uplatňovanou námitkou, že pachatel, jenž porušil určitou normu, která byla vydána k zamezení určitých způsobů škod, je za nastalý tím škodný výsledek s hlediska § 335 tr. zák. odpovědný jen, je-li zjištěno, že nastalý škodný výsledek předvídal, vyjádřiti, že tu není subjektivní skutkové podstaty přečinu podle § 335 tr. zák., obžalovanému za vinu dávaného proto, že obžalovaný onen výsledek, který tu skutečně nastal, nepředvídal (s hlediska příčinné spojitosti je podle toho, co bylo řečeno, lhostejno, zda byl nastalý výsledek obžalovaným předvídán či nikoli), nelze jí přiznati důvodnost; neboť k subjektivní skutkové podstatě přečinu podle § 335 tr. zák. se nevyhledává, by pachatel předvídal právě ten výsledek, nebo právě ten způsob neštěstí, který skutečně nastal, nýbrž stačí po této stránce zjištění, že pachatel mohl postřici, že jeho jednáním neb opomenutím může býti způsobeno nebo zvětšeno nebezpečí pro právní statky v § 335 tr. zák. uvedené. Že tato náležitost subjektivní skutkové podstaty přečinu podle § 335 tr. zák. nebyla rozsudkem zjištěna; stížnost sama netvrdí.

Čís. 4314.

Pro pojem svěřeni ve smyslu § 132 III. tr. zák. není třeba, by povinnost dozoru tvořila obsah služební smlouvy.

Mladistvá služebná je svěřena dozoru přednosta domácnosti, třebas ji do služby najala jeho manželka.

(Rozh. ze dne 31. října 1931, Zm II 381/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po neveřejném ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 14. srpna 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem svedení ke smilstvu podle § 132/III tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Námitkám, činěným rozsudku po věcné stránce (čís. 9 a) § 281 tr. ř.), nelze přiznati úspěch. Soud nezjišťuje, že R-ovou najala do služby manželka obžalovaného. I kdyby tomu tak bylo, nevylučovalo by to, že i obžalovaný byl zaměstnavatelem R-ové a že byla fakticky svěřena jeho dozoru, ano je v rozsudku zjištěno, že R-ová sloužila v jeho domácnosti, čímž byla hospodářsky od něho odvislá, poněvadž obžalovaný jako přednosta domácnosti hradí náklady vedení domácnosti, a že pro svůj mladý věk, ano jí při vstupu do služby nebylo ještě 16 let, a jak soud zjišťuje, byla nezkušená, duševně a mravně nevyspělá, již z těchto důvodů potřebovala dozoru v ohledu mravním. Třebaže tedy stížností jest přisvědčiti v tom, že skutečnost vstoupení do služebního poměru o sobě ještě nenaplnuje pojem svěřeni k dozoru ve smyslu § 132/III tr. zák., posoudil první soud věc správně, uznáv v souhlasu s ustálenou praxí Nejvyššího soudu, že obžalovaný měl za zjištěných okolností podle všeobecných pravidel a názorů životních povinnost bdíti nad mravním chováním a neporušeností R-ové jakožto osoby mu svěřené. Pro pojem svěřeni ve smyslu § 132/III tr. zák. není třeba, jak se mylně domnívá zmateční stížnost, by povinnost dozoru tvořila obsah služební smlouvy, stačí, že se přijetím do zaměstnavatelovy domácnosti vytvoří faktický poměr, v němž služebná osoba mladistvého věku, potřebná mravní ochrany a hospodářsky odvislá od zaměstnavatele podle všeobecných názorů životních je zaměstnavateli fakticky svěřena k dozoru v ohledu mravním, byť i nebylo v té příčině zvláštního ujednání. Že toto nazírání na věc jest v plné shodě i s novějším zákonodárstvím, plyne z předpisu § 1157 obč. zák., nově upraveného III. dílčí novelou (z roku 1916), kde se ukládá zaměstnavateli, je-li zaměstnanec přijat do jeho domácnosti, za povinnost, by zařídil, čeho třeba vzhledem ke zdraví, mravnosti a náboženství zaměstnaného.

Čís. 4315.

Odpovídá účelu zákona, by mladistvému provinilci při prvním poklesku nebyla příliš dlouhá zkušební lhůta překážkou v uskutečnění jeho snahy zjednat si lepší vzdělání a postavení.

(Rozh. ze dne 3. listopadu 1931, Zm I 33/31.)